

kun i, at jeg havde søgt Oplysning hos begge Parter om, hvorvidt Sagen forholdt sig, som det var blevet anført overfor mig, og jeg havde ikke tilladt mig andet end at anføre de faktiske Forhold i Bladet. Overlægen søgte derefter ved en Erklæring, som han dikterede pr. Telefon, ligesom han søger det nu i Skrivelsen her, at give det Udseende af, at det hele kun havde været en Spøg. Det har dog nogen Interesse at se Overlægens første Erklæring sammenholdt med den senere afgivne Erklæring, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Brudstykke af den Erklæring, han afgav overfor Bladet. Dér udtaler han: „Da de paagældende Patienter gik ud af Døren, lod jeg i en spøgfuld Tone den Bemærkning falde: Ja, for De er vel ikke gode Højremænd? Jeg mindes ikke, om der blev svaret noget herpaa. Bemærkningen krævede intet Svar, dens Karakter kunde ikke misforstaas og blev heller ikke misforstaaet af de to Læger, der foruden mig opholdt sig i Lokalet. Jeg havde, ifald Svaret havde lydt bekræftende, selvfølgelig svaret, at i saa Fald kunde der slet ikke være Tale om Udgang“. Det synes altsaa mærkværdigvis heraf at fremgaa, at Patienterne heller ikke maatte være Højremænd, thi hvis de havde svaret, at de var gode Højremænd, vilde Overlægen have svaret, at der „i saa Fald slet ikke kunde være Tale om Udgang“. Hvad Overlægens politiske Anskuelse er, kan det være vanskeligt at udlede af de to Erklæringer, men det er for øvrigt mig komplet ligegyldigt, hvilken politisk Anskuelse han har; jeg vilde imidlertid gerne, at det ogsaa skulde være Overlægen ligegyldigt, hvilke politiske Anskuelser hans Patienter har, thi det er et Forhold, han maa holde sig udenfor, og han maa ikke i mindste Maade ved den Autoritet, han som Anstaltens Overlæge nødvendigvis maa sidde inde med, søge at paatrykke Patienterne en eller anden politisk Anskuelse eller forhindre dem i at udøve deres politiske Valgret. Jeg kan derfor ikke erkende, at Overlægens Optræden ved den paagældende Lejlighed kan dækkes bag den Udtalelse, som Overlægen har ladet komme til Orde saavel i Skrivelsen til Justitsministeriet som i den tidligere Erklæring, at det skulde være en behagelig Spøg, han har tilladt sig.

Sagen har, i hvert Fald efter min Mening, en mere alvorlig Side. Overlægen udtaler saavel i den tidligere Skrivelse som i Skrivelsen til Justitsministeriet den Opfattelse, at han formener, at offentlige Sager er Kuren uvedkommende, og i det

Brev, Overlægen sendte til mig, udtaler han endog, at han absolut vil nægte Patienter Tilladelse til Deltagelse i det offentlige Liv. I et Interview af et lokalt Blad søger han at gøre sig nærmere forstaaelig, idet han siger, at han vil forbyde Patienter at være nærværende i Byen paa Markedsdage og Valgdage. Hans Opfattelse af Valg synes altsaa at være noget mærkelig. Han slaar Valghandling i Klasse med Markeder og mener, at det at gaa til Valg er noget lignende som at gaa til Markedsgøgl. Han maa selv om, hvad han mener i den Henseende; men om andre er tjente med, at de to Ting sammenstilles, og om han skulde være berettiget til at forbyde Patienter at udøve deres Valgret, er et andet Spørgsmaal, og jeg synes, at bl. a. Rigsdagen bør have Medafgørelsesret i saa Henseende. Det var nemlig ikke af Hensyn til Patienternes Helbredstilstand, at Overlægen nægtede Udgangstilladelse, thi enkelte af de paagældende Patienter havde Dagen i Forvejen været i Silkeborg, og da havde der ikke været noget i Vejen for at faa Udgangstilladelse, men nu, da det gjaldt om at udøve Valgretten, blev Udgang nægtet. Dette mener jeg, der bør protesteres imod, saa meget mere som den tidligere Overlæge paa Sanatoriet, Professor Bang, havde en helt anden Opfattelse. Naar der var Valg i Silkeborg, kommunale eller politiske, meddelte Professor Bang Patienterne, at for saa vidt der var nogen, som ønskede at komme ind for at afgive deres Stemme, burde de meddele det straks om Morgen, for at det kunde blive indrettet saaledes, at de kunde komme af Sted. Denne Opfattelse, mener jeg, er absolut rigtig. Det maa naturligvis overlades til Overlægen at skønne over, om Patienternes Helbredstilstand er en saadan, at de kan taale at komme ind til Byen, men det maa ikke være saaledes, at Overlægen kan forbyde Patienterne at udøve deres Valgret uden Hensyn til, hvorledes deres Helbredstilstand er.

Da jeg ønskede at faa dette Forhold nærmere undersøgt, og da jeg ikke kunde tænke mig, at Nationalforeningens Bestyrelse kunde billige Overlægens Optræden, tillod jeg mig at sende en Forespørgsel til Nationalforeningens Bestyrelse, i hvilken jeg gjorde Rede for det her omhandlede Forhold og forespurgte, om Bestyrelsen billigede Overlægens Adfærd. Jeg modtog i den Anledning en længere Skrivelse fra Direktøren, Hr. Chr. Jensen, der indledes med en Bemærkning om, at det naturligvis maa overlades til Overlægen at